

Босилка.

Нали такива думи ми говоришъ,
Тогава трѣбва всичко да ти кажа,
Това що знаешъ най-добре отъ всички:
Че той за менъ-въ свѣта е всичко, всичко!
И съ него азъ отивамъ, дето щете (Просълзена.)
Но жалъ ми е за тебе, мили татко,
И какъ ще те оставимъ тукъ самичкъ!

Видулъ.

Така е рекълъ Господъ, дъще! Трѣбва!
(Целува я по челото и я предава на Недѣлко.)
Сега е твоя вече тя. Помни
Заржката ми сетня, мой Недѣлко!
Сега на друго мѣсто ще отида—
Где други дългъ свещенъ ме тамъ зове;

Босилка.

Нимá сега?!... Тъй скоро ли? Ахъ, татко!...

Видулъ.

(Туря ржката си на главата ѝ; иска нѣщо да ѝ каже,
но не може; едвамъ се задържа да не падне. Съ
глухъ гласъ.)

Сбогомъ!... (Избѣгва.)

Босилка. (Хвърля се подире му.)

Ахъ, татко, татко, татко!...

Недѣлко. (Като я възпира.)

Босилке! (Босилка пада на земята, закрива лицето си
съ ржце и горчиво плаче. Пауза.)

Недѣлко. (Въ силно вълнение.)

Недей плака, бжди юначна, бодра;
Презъ бунтъ такъвъ не бива да се плаче;